

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla dr.Bardon István ügyvéd által képviselt I.rendű felperes neve felperesnek dr.Zsirai Krisztina ügyvéd által képviselt alperes neve alperes ellen közös tulajdon megszüntetése iránt a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság előtt folyamatba tett perében Győrött, 2007.évi október hó 1.napján P.20.916/2005/68.szám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 69.sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az alperes részére 96.000 (kilencvenhatezer) ft másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes az állam részére az APEH Nyugat-dunántúli Regionális Igazgatóság illeték Főosztályának felhívására megfizetni 480.000 (négy száznyolcvanezer) ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A megyei bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében a felperes keresetét elutasította. Az alperes viszontkeresetének helyt adott és megállapította, hogy a **Helység 1** ...hrsz. alatt nyilvántartott lakóház, udvar és garázs megjelölésű,szám alatti ingatlan vonatkozásában a peres felek között 2003.március 18.napján megkötött $\frac{1}{4}$ tulajdoni hányad adásvételére vonatkozó szerződés semmis. Megkeresni rendelte a ... Körzeti Földhivatalt, hogy a fenti tulajdoni hányadra vonatkozóan a tulajdonjogot eredeti állapot visszaállítása jogcímén alperes javára jegyezze vissza. Egyben elrendelte a perfeljegyzés törlését is.

Kötelezte a felperest, hogy az illetéktügyben eljáró hatóság felhívására fizessen meg az államnak 480.000 ft le nem rótt illetéket, míg az alperesnek 15 napon belül 300.000 ft perköltséget.

Ítéletének indokolása szerint a per tárgyát képező **Helység 1** ...hrsz.-ú házas ingatlant az alperes korábbi menyasszonyával közösen építette, de a kapcsolat megszűnésével az alperes elszámolt vele, őt kifizette. Így az ingatlan teljes egészében az alperes nevére került a 2000.május 3-án kötött szerződés értelmében.

A felek 2001.őszén költöztek be a lakóházba, a lakhatási engedélyt az alperes 2002. tavaszán kapta meg. Az alperes az épület teljes befejezésének költségeit maga fedezte, az anyagok nagy része a felperessel történt összeköltözést megelőzően került megvásárlásra. Az alperes az építkezéshez felvett hitelt is egyedül fizette vissza.

Az együttélés alatt a felek nem gazdálkodtak közösen. A napi élet költségeit és az ingatlan fenntartását az alperes fedezte, a felperes csak saját bevásárlásait fizette. Mindketten külön autókat vásároltak, és a felperes külön végezte a két gazdasági társaságban az üzleti tevékenységét.

A felperes a tulajdonában álló **Helység 2**, ...szám alatti lakásingatlant 2002.május 8.napján kelt adásvételi szerződéssel 5.125.000 ft vételárért eladta. Emiatt a felperesnek adófizetési kötelezettsége keletkezett.

A felperes ismerte azt a jogi lehetőséget, hogy az ingatlan eladás utáni adó csökkenthető új ingatlan megvásárlásával. A felperes eredetileg azt akarta, hogy az alperes a **Helység 1** ingatlan felét engedje át neki, az alperes azonban csak $\frac{1}{4}$ részre volt hajlandó. Ezt követően 2003.március 18.napján a felek adásvételi szerződést kötöttek, amellyel a felperes megszerezte a **Helység 1**, ... szám alatti ingatlan $\frac{1}{4}$ részét 3.000.000 ft vételár fejében. De a vételár ténylegesen kifizetésre nem került. A felperes 2003.májusában szerelmi viszonyt létesített emiatt elköltözött, majd 2004-ben "A"-val lépett élettársi kapcsolatba, akivel 2005-ben házasságot kötött. A **Helység 1** ingatlanban a felperes elköltözése óta az alperes lakik, az ingatlan jelenlegi összeforgalmi értéke 26.500.000 ft.

A megyei bíróság először azt vizsgálta, hogy a peres felek között 2003.március 18.napján megkötött adásvételi szerződés érvényes-e.

Az alperes a viszontkeresetét - a szerződés semmisségének megállapítására - arra alapította, hogy a szerződés színlelt volt, annak megkötésére kizárólag azért került sor, hogy a felperesnek az eladott lakás után ne kelljen adót fizetnie.

A felperes előadása szerint 3.000.000 ft-os vételárat teljes egészében kifizette az alperesnek, így a szerződés érvényes.

A perben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a szerződés kötésre kizárólag a felperes adófizetési kötelezettségének az elkerülése érdekében került sor.

A megyei bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján megállapította, hogy az alperes érzelmileg erősen kötődött a felpereshez, kívánságait teljesítette. Kapcsolatukat hosszú távra tervezte, így hozzájárult a tulajdonában álló ingatlan 1/4 -nek átruházásához a felperes részére annak érdekében, hogy a felperesnek a úti lakás eladásából befolyt összeg után nem kelljen adóznia. Megítélése szerint a felperest legalább 500.000 ft adófizetési kötelezettség terhelte volna a lakása eladásából.

Álláspontja szerint az adásvételi szerződés színlelt voltát igazolja az, hogy a felperesnek nem volt tulajdonszerzési szándéka és vételárat sem kívánt fizetni. Az alperes a valóságban nem kívánta eladni az ingatlan 1/4 tulajdoni hányadát és vételárat sem kapott.

A szerződés színlelt voltát támasztották alá a perben meghallgatott tanúk vallomása is. Az alperes édesanyja tanúvallomása szerint a felek látszatszerződést kötöttek; a felperesnek nem is lett volna pénze vételárat fizetni, csak az adófizetést akarta elkerülni. A kihallgatott "B", "C", "D" és "E" tanúk vallomása is azt igazolja, hogy az ingatlan 1/4 része azért került a felperes nevére, mert nem akart a **Helység 2** ház után adózni, illetve fiktív szerződést kötöttek a felek az adózás elkerülése érdekében.

Ugyanakkor a tanúvallomások azt is alátámasztották, hogy a felperesnek nem lett volna 3.000.000 ft-ja a vételár kifizetéséhez, mivel azt vállalkozásába fektette. Ezt a tényt igazolja a felperes személyes nyilatkozata, valamint "F" volt bérlőnek és "F"-né a tanúvallomása is.

A megyei bíróság a szerződést készítő ügyvéd tanúkénti meghallgatását mellőzte, mivel a két éve folyó perben a felperesnek többször lett volna módja ezen indítványát megtenni, de ezt csak az utolsó tárgyaláson terjesztette elő.

A fentiek alapján megállapította, hogy a felek között 2003.március 18-án létrejött a **Helység 1** ingatlan 1/4 részére megkötött adásvételi szerződés színlelt, egyben a Ptk.237.§./1/ bekezdése alapján elrendelte az ezen hányad vonatkozásában az eredeti állapot visszaállítását.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezést nyújtott be, melyben elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a közös tulajdonnak a keresetében megjelöltek szerinti megszüntetését, az alperesnek a

semmisségre irányuló viszontkeresetének az elutasítását. Kérte kötelezni az alperest a felmerült első- és másodfokú perköltség megfizetésére is.

Másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte, mivel álláspontja szerint irat- és jogszabályellenes, valamint súlyosan sérti a polgári jogi alapelveket.

Fellebbezésének indoklásául előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a felperesi érvelés figyelmen kívül hagyásával, gyakorlatilag az alperes, illetve az ő érdekköréhez tartozó tanúk által elmondott közvetett információk egyoldalú figyelembe vételével hozta meg.

Aggályosnak tartotta, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag az érdektelennek sem nevezhető tanúk elmondásai alapján egyoldalúan állapította meg a tényállást.

Az ítélet indoklása tartalmazza, hogy a tanúk egyike sem teljesen elfogult. Még inkább lerontja a tanúvallomások bizonyító erejét, hogy a tanúk nagy része csak hallomásból rendelkezett információkkal az ügy kapcsán. A hallomásból szerzett információk értékelése körében pedig töretlen az az álláspont, hogy a tényállás megalapozására alkalmatlanok, hiszen a közvetlenség perjogi elvével nem egyeztethetőek össze.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság az ingatlan-nyilvántartás közhitelességének és a teljes bizonyító erejű magánokiratnak különösebb jelentőséget nem tulajdonított, sőt a szerződést készítő ügyvéd tanúkenti meghallgatását is elutasította, korábbi perbeli álláspontjával egyezően, mely szerint az szükségtelen.

Kiemelten hivatkozott arra, hogy a bíróságnak hivatalból kellett volna megidéznie a szerződést készítő ügyvédet, különös tekintettel a viszontkereset tartalmára, a szerződés semmisségére való hivatkozás miatt. Ezen felül hivatalból kellett volna intézkedni az egymásnak ellentmondó tanúk, az eltérő nyilatkozatot adó felek és a tanúk szembesítéséről is.

Figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság azt a Ptk-ban külön is nevesített alapelvet, mely szerint saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki nem hivatkozhat.

Vitatta azt is, hogy a felperesnek a **Helység 2**-i ingatlana eladása körében 500.000 ft adófizetési kötelezettsége lett volna.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a megyei bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Álláspontja szerint a megyei bíróság hosszú és alapos bizonyítási eljárás során állapította meg a tényállást, és hozott ítéletet.

Kiemelten hivatkozott arra, hogy a jelenleg hatályos Pp. szerint a bíróság bizonyítást hivatalból akkor rendelhet el, ha azt a törvény megengedi.

A felek azok, akik jogosultak és egyben kötelesek is arra, hogy az ügy eldöntéséhez szükséges bizonyítékaikat rendelkezésre bocsássák, bizonyítási indítványukat előterjesszék és viseljék annak következményeit, ha ennek a kötelezettségüknek nem a törvényben előírt módon, vagy sikertelenül tesznek eleget.

A bizonyítás elrendelésének mellőzésére nem csak a bíróság mérlegelése alapján kerülhet sor. Ha a fél a bizonyítási indítványát neki felróható okból késedelmesen, vagy a jóhiszemű pervitel követelményét sértő módon terjeszti elő, ennek szankciójaként a bíróság köteles a bizonyítás elrendelését mellőzni, és nem mérlegelheti, hogy arra a jogvita elbírálása szempontjából szükség van-e vagy sem.

A bizonyítási teherre vonatkozóan az elsőfokú bíróság kioktatást is eszközölt, nem csak a felperes, hanem az alperes vonatkozásában is. A felperes által felajánlott bizonyítás egy tanú meghallgatásából állt, a többi tanú meghallgatásától eltekintett.

Vitatta a felperes azon álláspontját, hogy a tanúk csak hallomásból rendelkeztek információkkal, ezért az ő tanúvallomásuk nem vehetők figyelembe. Álláspontja szerint a jog már évtizedek óta ismeri a közvetett tanú jogintézményét. A Pp.167.§-a értelmében pedig a tanú vallomásában az általa közvetlenül észlelt, vagy hallomásra alapított múltbeli tényekről ad számot.

Kiemelten hivatkozott arra, hogy a felperes a keresetlevelében illetve a peres eljárás során saját magával ellentmondó előadásokat tett a **Helység 2-i** lakás vételárának felhasználása köréből. Így a bíróság megalapozottan döntött, amikor ezt a felperes terhére értékelte.

Fenntartotta azon álláspontját, hogy a **Helység 2-i** lakás eladása vonatkozásában a felperest jelentős összegű adófizetési kötelezettség terhelte volna, amennyiben nem szerez tulajdoni hányadot.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az ítéltábla álláspontja szerint a megyei bíróság az elsőfokú eljárás adatait a Pp.206.§-ában foglalt elveknek megfelelően értékelve megalapozott tényállást állapított meg és az abból levont jogi következtetése is mindenben helytálló. Az ítéltábla is mindenben osztotta a megyei bíróság jogi álláspontját és az ítélet indokolásában foglaltakat. A fellebbezésben felhozott érvekre figyelemmel az alábbiakat emeli ki:

A megyei bíróság a Pp.3.§./3/ bekezdésében előírt kioktatási kötelezettségét a jogszabályi előírásoknak megfelelően gyakorolta és a 9.sorszámú jegyzőkönyv 6.oldal 6.bekezdésében, illetve a 30.sorszámú jegyzőkönyv 3.oldal 5.bekezdésében a jogszabályi előírásoknak mindenben megfelelően tájékoztatta mind a felperest, mind pedig az alperest a bizonyítandó tényekről, a bizonyítási kötelezettségekről és a bizonyítás sikertelensége jogi következményeiről.

Nem alapos a felperes azon érvelése, hogy a tanúk csak közvetett módon szereztek tudomást az általuk elmondottakról, így ezen tanúk vallomása a tényállás megállapításánál figyelembe nem vehető.

A Pp.166.§./1/ bekezdése szerint bizonyítási eszközök különösen a tanúvallomások, a szakértői vélemények, a szemlék, az okiratok és az egyéb tárgyi bizonyítékok.

A tanú általában valóban a személyesen észlelt múltbeli tényekről tesz vallomást, elsősorban közvetlen észleléséről ad számot. Ugyanakkor olyan tényekre is kihallgatható, amelyről közvetlen észlelése nincsen, amelyekre azonban közvetlen észleléséből következtetéseket lehet levonni. Másoktól hallott tényekre is kihallgatható, amelyeket mások észleltek közvetlenül. A bizonyítandó tényre ilyenkor a bíróság közvetett úton von le következtetéseket (Polgári Perrendtartás magyarázata I.kötet 958.oldal).

A megyei bíróság helyesen járt el akkor, amikor a felperes által kifogásolt ún. közvetett tanúk vallomását is figyelembe vette a tényállás megállapításakor. Ugyanakkor az elsőfokú eljárás adataiból egyértelműen megállapítható, hogy a megyei bíróság a tényállás megállapítását nemcsak ezen közvetett tanúk vallomására, hanem egyéb a perben felmerült bizonyítékokra is alapította.

Azt a tényt, hogy a felperes az alperes részére a perbeli adásvételi szerződés megkötésekor ténylegesen nem fizette ki a 3.000.000 ft vételárat, nem csak a tanúk vallomására alapította, hanem azon tényre is, hogy a felperes a peres eljárás során ellentmondásos nyilatkozatot tett.

Helyesen állapította meg a megyei bíróság, hogy a felperes a keresetlevelében azt adta elő, hogy a **Helység 2-i** lakás eladásából befolyt több mint 5.000.000 ft-ból fizette ki a vételárat. Ugyanakkor a 9.sorszámú jegyzőkönyv 3.oldalán pedig azt nyilatkozta, hogy a pénz a **Helység 2-i** lakásának bérleti díjából származott, amelyet szülei gyűjtöttek össze neki, illetve ők is vették fel. Az így befolyt 2.000.000 ft-ot a szülők egészítették ki további 1.000.000 ft-tal (9.sorszámú jegyzőkönyv 5.oldal). A felperes ezen előadását azonban megcáfolta a lakást hosszabb időn át bérlő **"F"** érdektelen tanú vallomása, aki előadta, hogy a felperes személyesen jött el a pénzért (30.sorszámú jegyzőkönyv) valamint **"F"-né** szomszéd nyilatkozata is, akinek a felperes arra panaszkodott, hogy a bérleti díjért neki kell **Helység 2-re** utaznia (25.sorszámú jegyzőkönyv).

Helyesen állapította meg a megyei bíróság, hogy a felperes személyes előadása is cáfolja a 3.000.000 ft kifizetését, hiszen a felperes a 9.sorszámú jegyzőkönyv 3.oldalán úgy nyilatkozott, hogy a szerződéskötés napján délelőtt otthon készpénzben adta át az alperesnek a 3.000.000 ft-ot, de azt már nem tudta, hogy ezt mire fordította az alperes, noha a per ezen szakaszában még arra hivatkozott, hogy ezen időben élettársként közös gazdálkodást folytattak.

Az ítélet tábla nem osztotta a felperes azon fellebbezési érvelését, hogy a megyei bíróság részéről eljárási szabálysértés történt, amikor a 25.sorszámú jegyzőkönyvben meghallgatott - alperes nevére, **"B"**, **"B"-né**, **"F"-né**, **"F"** és **"G"** - tanúk ismételt meghallgatását mellőzte.

Az elsőfokú eljárás adataiból megállapítható, hogy a megyei bíróság a 22.sorszámú végzésében - amelyben a tárgyalás időpontját 2006.május 3. ½ 9 órára tűzte ki - azzal idézte a peres felek jogi képviselőit, hogy gondoskodjanak ügyfeleik személyes megjelenéséről. Ezt az idézést a felperes jogi képviselője a tértivevény tanúsága szerint 2004.április 5.napján átvette.

Ezt követően a megyei bírósághoz 2006.április 25.napján érkezett 22.sorszámú beadványában kérte a kitűzött tárgyalás elhalasztását a felperes betegsége miatt. A felperes betegségét azonban orvosi igazolással, illetve más módon sem igazolta. Ezt követően a megyei bíróság a 23.sorszámú iratában tájékoztatta, hogy a halasztásra csak a Pp.151.§-ában írt feltételek esetén van mód. Ezt a tájékoztatást a felperes képviselője 2006.április 27.napján átvette. A felperesi képviselő a 24.sorszámú iratában közölte a bírósággal, hogy a perben a felperes személyes nyilatkozattétele elengedhetetlen, a jogi képviselő ezt nem pótolhatja, a felperes e körben adott utasításával is összhangban.

Ismételten kérte a tárgyalás hivatalból történő elhalasztását.

Egyben bejelentette, amennyiben a bíróság távollétében folytatja le a bizonyítást, úgy ismételtlen kérni fogják a tanúk újbóli megidézését, mivel a tanúk meghallgatásánál a felperes jelenléte szükséges.

Ezt követően a megyei bíróság a 25.sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt l.végzésében a felperes tárgyalás elhalasztási kérelmét elutasította arra hivatkozással, hogy a Pp.151.§./1/ bekezdése értelmében egyoldalú kérelemre a tárgyalás semmilyen okból nem halasztható el. Ugyanakkor az ezen határnapra megidézett tanúkat a megyei bíróság meghallgatta. A tárgyaláson nemcsak a felperes személyesen, hanem a jogi képviselő sem jelent meg.

A felperes a 27.sorszámú iratában ismételtlen kérte a 25.sorszámú jegyzőkönyvben meghallgatott tanúk ismételt megidézését arra hivatkozással, hogy a tanúk vallomásában ellentmondás található és szükséges ezen személyek szembesítése a felperessel.

Ezen túlmenően hivatkozott arra is, hogy a felperesnek is meg kell kapnia azt a lehetőséget, hogy a tanúk nyilatkozatára közvetlenül reagáljon. Ezen kérését azonban a megyei bíróság nem teljesítette.

E vonatkozásban a Pp.151.§./1/ bekezdése kimondja a bíróság a tárgyalást a feleknek a kitűzött határnap előtt legkésőbb 8 nappal előterjesztett indokolt közös kérelmére - az új tárgyalási határnap kitűzésével egyidejűleg - elhalaszthatja. Később előterjesztett közös kérelemre a tárgyalást csak kivételesen fontos okból halasztható el.

A felhívott jogszabályi rendelkezés értelmében kötelező elhalasztani a tárgyalást, ha azt a felek a tárgyalásra kitűzött határnap előtt legalább 8 nappal közösen kérik és kérelmüket megfelelő indokolással is ellátják. Ha a tárgyalás elhalasztása iránti közös kérelmet a határnapot megelőző 8 napon belül terjesztik elő, a bíróság mérlegelésétől függ, hogy a tárgyalást megtartja, vagy elhalasztja.

Ha a kérelmet csak az egyik fél jelenti be, a bíróság azzal csak abban az esetben foglalkozhat érdemben, ha erre a tárgyaláson kerül sor, és ekkor is csak kivételesen - ezúttal a törvényben taxatív meghatározott okok valamelyike alapján: a keresetet az alperessel nem, vagy nem időben közölték, a felperes a keresetét a tárgyaláson megváltoztatta, vagy valamely más kérelmét lényegesen módosította, és ezzel összefüggésben az ellenkérelem előterjesztésére az alperesnek megfelelő időt kell biztosítani.

Tárgyaláson a bíróság hivatalból szintén csak fontos okból határozhat a tárgyalás elhalasztásáról.

A fentiek értelmében a megyei bíróság mindenben a jogszabályi előírásoknak megfelelően járt el, amikor a felperes tárgyalás elhalasztása és a már meghallgatott tanúk ismételt meghallgatása iránti kérelmét nem teljesítette. A felperes az egyébként nem igazolt távolmaradásával, illetve a jogi képviselő távolmaradásával saját magát hozta abba a helyzetbe, hogy nem volt lehetősége a tanúk meghallgatása során a Pp.173.§./3/ bekezdés szerinti perbeli jogait gyakorolni. Az eljárása mindenben megfelelt a Pp.151.§./1/ bekezdésében foglalt törvényi előírásoknak, így lényeges eljárási szabálysértés a megyei bíróság részéről nem történt.

Helyesen járt el a megyei bíróság akkor is, amikor a felperesnek a 67.sorszámú jegyzőkönyvben előterjesztett "H" ügyvéd tanúkénti meghallgatása iránti bizonyítási indítványát az 1.sorszámú végzésében elutasította.

Az elsőfokú eljárás adataiból megállapítható, hogy a megyei bíróság a 9.sorszámú jegyzőkönyv 6. oldal 6. bekezdésében, illetve a 30.sorszámú jegyzőkönyv 12. oldal utolsó bekezdésében felhívta a feleket, hogy végleges bizonyítási indítványukat a Pp.141.§./6/ bekezdésére történt felhívásra 30 napon belül terjesszék elő. Ezen tárgyalás megtartására 2006.június 7.napján került sor, míg a felperes "H" tanúkénti meghallgatását a 2007.szeptember 24.napján megtartott tárgyaláson (67.sorszámú jegyzőkönyv) terjesztette elő.

A fentiek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a jogi képviselővel eljáró felperesnek megfelelő határidő állt rendelkezésére a bizonyítékai előterjesztésére. Ugyanakkor a Pp.141.§./6/ bekezdése szerint ha a felek valamelyike tényállításának, nyilatkozatának előadásával, bizonyítékainak előterjesztésével - /2/ bekezdésben írt kötelezettség ellenére - alapos ok nélkül késlekedik, és e kötelezettségének a bíróság felhívása ellenére sem tesz eleget, a bíróság a fél előadásának, előterjesztésének bevétele nélkül határoz.

Helyesen hivatkozott az alperes fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy a per elbírálásakor hatályban lévő Pp.3.§./3/ bekezdése szerint a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha a törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli.

A fentebb felhívott jogszabályi rendelkezés értelmében tehát a bíróság bizonyítást hivatalból csak akkor rendelhet el, ha azt a törvény kifejezetten megengedi.

A Pp.3.§./4/ bekezdés II.fordulata értelmében pedig a bíróság a bizonyítás elrendelését mellőzni köteles, ha a bizonyítási indítványt a fél neki felróható okból elkésetten, vagy egyébként a jóhiszemű pervittel össze nem egyeztethető módon terjeszti elő, kivéve, ha a törvény eltérően nem rendelkezik.

A jelen perben a hivatalból történő bizonyítást törvény nem írja elő, így a bizonyítékok előterjesztésének kötelezettsége a megyei bíróság helyes kétszeri kioktatásában foglaltak szerint a felperest terhelte. Ezen bizonyítási kötelezettségének azonban a felperes megfelelő határidőn belül neki felróható okból nem tett eleget, így alaptalan az ezzel kapcsolatos fellebbezési érvelése.

Az ítéltábla álláspontja szerint jelen perben nem releváns, hogy a felperest a **Helység 2-** i ingatlan eladásával összefüggésben milyen összegű adófizetési kötelezettség terhelte, ezért ennek összegszerűségével az ítéltábla érdemben nem foglalkozott. Az azonban tényként állapítható meg, hogy a felperesnek fizetési kötelezettsége keletkezett volna az esetben, ha nem köti meg az alperessel a perbeli adásvételi szerződést.

Mindezen indokok alapján az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét a Pp.253.§./2/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A pervesztes felperes a Pp.78.§./1/ bekezdése értelmében köteles megfizetni az alperes felmerült másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003/VIII.22./IM. rendelet 3.§./5/ bekezdése alapján bruttó 96.000 ft összegben állapított meg.

A peres eljárásban a felperes illetékfeljegyzési jogban részesült, így a már hivatkozott Pp.78.§./1/ bekezdése és az Itv.59.§./1/ bekezdése szerint a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket köteles megfizetni az illetékügyben eljáró hatóság felhívására az állam javára.

Győr, 2008. évi június hó 19. napján

Dr.Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr.Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr.Lezsák József sk.
bíró